

Opravdová radost

Hošťálková 19. 8. 2018

Písně: 215, 681, 553, 627, 690

Čtení z Písma: Sofoniáš 3, 14 - 20

Text kázání: ev. Lukáše 10, 17 - 20

Milí bratři a sestry,

bylo to radostné svědectví sedmdesáti učedníků, kteří se vrací ze své misijní cesty zpět ke svému Pánu. Bylo to svědectví o moci, kterou jim Ježíš propůjčil. O moci, která se projevovala také tak, že „šlapali na hady a štíry a ti jim nijak neublížili“.

Nám se může zdát tato zpráva o šlapání po hadech a štírech zvláštní. Nejspíš bychom ale dnes totéž vyjádřili jinými slovy. Nemluvili bychom o hadech a štírech, ale spíš o minových polích a ostnatých drátech, o otrávené vodě a zamořeném ovzduší. Mluvili bychom o moci, která nám dovolí, abychom bez hněvu a strachu procházeli pomluvami i různými nástrahami. Různá jména má to, co se staví na odpor evangeliu Ježíše Krista, co je nepřátelské vůči jeho učedníkům a vůbec všem lidem. Nejhlubší původ těchto sil a projevů je však stále tentýž: lidský hřích, který vše kolem sebe ničí a nechává za sebou spálenou zemi. Ten způsobuje, že se z ráje stává stále znovu peklo plné hadů, štírů, ostnatých drátů, zamořených území, nenávisti a zloby.

To je tedy jedna stránka skutečnosti. Ta horší a smutná. Ale - vedle rubu je tu i líc. Tím je radostná skutečnost, že moc zla a násilí ustupuje všude tam, kde se setkává s mocí Ježíše Krista. „**Viděl jsem,**“ říká Pán Ježíš, „**jak satan padá z nebe jako blesk.**“ Zlo není nepřemožitelné. Proto smíme číst tu povzbuzující zprávu: „**těch sedmdesát se vrátilo s radostí**“. Radost - takto evangelista přehlédl a vyhodnotil jejich misi. Musíme přiznat, že takových radostných hlášení je v církvi stále méně, že jsou stále vzácnější. Kdy vlastně projevujeme radost nad Božím dílem, které jde neustále kupředu a vítězí? - Vidíme to též na této rovině? Kdy o nás platí to, co čteme také ve 126. žalmu: „**Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal... Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se.**“? Možná nás zmáhá únava z tohoto, že se nám zdá, že se nám naše práce příliš nedaří, že ji těžko můžeme označit za úspěšnou a pocítit nad ní vnitřní uspokojení.

Ale nechceme zde srovnávat. Zamysleme se nad tím, jaký úkol byl učedníkům uložen a co se jim vlastně podařilo. Pán Ježíš „**je poslal po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít**“ (1). Pro tento úkol je vybavil znameními, která zcela zřejmě ukazovala k němu. Ti, kdo se s učedníky setkali, si měli uvědomit: Jestliže tito lidé obdrželi od svého Mistra takovou moc, jaký potom musí být on sám?

Učedníci tedy měli připravovat cestu svému Pánu. To byl a zůstává náš úkol až podnes. Připravovat Pánu Ježíši Kristu cestu k lidským srdcím. Máme-li být učedníky věrnými, pak nestačí jen mluvit o jeho velikosti nějakými naučenými slovy a formulacemi. Posláním učedníka přece je příprava cesty **k osobnímu setkání** člověka s Ježíšem Kristem. To, co zde děláme a říkáme, se má stávat jasným svědectvím, před kterým mají lidé žasnout, má v nich vyvolávat touhu - jít se podívat a přesvědčit.

Podívejme se ale opět na učedníky. Když se vrátili ke svému Mistru, zářila jim z očí radost. Radost nad mocí, kterou jim Ježíš dal, radost z úspěšného splnění úkolu, kterým byli pověřeni. Možná, že poporostlo i jejich sebevědomí. Vždyť byli jako ostatní lidé! Velmi prostě se těšili z toho, co se jim podařilo. Kdo by jim to mohl vyčítat? Každý má přece radost, vidí-li úspěch své práce, jistěže, kazatele nevyjímaje. I oni mají radost, daří-li se jim v jejich kazatelské službě a je-li jim dáno vidět ovoce své práce. - Když vidí děti i mladé jak se pouští cestou víry; když vidí ty, kteří přichází neděli co neděli k Božímu Slovu, a jak toto Slovo prorůstá do jejich rodin a zavazuje k budování dobrých mezilidských vztahů všemi směry. Když vidí, jak lidé stárnoucí a staří hledí bez obav vstříc Boží budoucnosti. Jistěže máme radost - také z toho, když do našich shromáždění přichází noví lidé, ať jsou to třeba jen jednotlivci; a také z toho, když se zvyšuje obětavost těch, kteří svou víru postavili na pevný základ svého života, a my si nemusíme dělat starosti o potřebné zázemí k dobrému životu a fungování (nejen přežívání) sboru a církve Kristovy.

Do této všeobecné a zcela pochopitelné radosti, kterou jistě chápe i Kristus, však náš Pán poví své velmi laskavé, mírné a přece tak důležité k zaslechnutí: **„Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“**

Říká nám tím: *„Neradujte se předně z toho, co zvládnete a dokážete vy. Raději se radujte z toho, čím jste se z Boží milosti stali, z toho, že jste občany Božího království. Radujte se z toho, že ten Zlý, který vás doposud ovládal, byl poražen. Nejste již jeho nevolníky, kteří by neměli jinou možnost, než podílet se na rozmnožování zla. Vaše jméno je dobře zaznamenáno, ano, zapsáno u Boha. Kdo pak vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí?“* (Řím 8,33). On nechce slyšet a nedává si tím Zlým vyprávět o našich vinách; on nás jednoduše přijímá za své. **Proto se můžeme radovat!** Ne z toho, co jsme udělali my, ale z toho, co s námi a pro nás vykonal Bůh, náš dobrý Otec.

Vezmeme-li toto opravdu vážně, začne se nám naše stávající situace jevit jinak, než za jakou jsme ji možná doposud považovali. To, že bychom oplývali dary, o kterých se zmiňuje náš text - *„uzdravování nemocných, podrobování démonů, šlapání po veškeré síle nepřítel“* - opravdu říci nemůžeme. Možná nad tím cítíme určitou lítost, ale je to Bůh, který rozděluje své dary a dává komu chce a v jaké míře chce. A on pro nás má připraveno nepřeborné množství svých darů, záleží jen na naší otevřenosti a ochotě přijímat to, co on dává k vzájemnému budování a tolik potřebné službě církve navenek.

Ten, komu se - tak jako Ježíšovým sedmdesáti - poddávají mocnosti zla, se bude z těchto výsledků jistě těšit. Ale radost Ježíšových učedníků není podmíněna pouze úspěšností, efektivností jejich práce. Dobře radovat se může i ten, kdo úspěch své práce a svého jednání nevidí, i ten, kdo se zhodnocení své činnosti bojí, protože se za to, co je za ním spíše stydí - vždyť jak nepatrné a ubohé jsou výsledky jeho kázání, modliteb, přímluv, rozhovorů, pomoci. Nicméně míra Boží lásky nijak nesouvisí s lidskými úspěchy nebo neúspěchy. Bůh nás miluje, i když se topíme v neúspěších a prohráváme na všech frontách. Toto je evangelium, které je skutečně pro každého; protože ať jsme nadšeni úspěšností svého jednání, kde jsou výsledky očividné a nezpochybnitelné, nebo jsme sevřeni smutkem z našich proher, před Boha vždy přicházíme a přicházet můžeme jen a pouze jako „služebníci“ nebo podle kralického textu jako „neužiteční služebníci“.

A přece, jako ti, o kterých se v textu mluví v souvislosti s tím, že jejich jména nebudou před Bohem zapomenuta; jako ti tehdy, kteří byli poslání, aby vydávali

svědectví o svém Pánu, třebaže byli stejně tak poznamenáni mdlobou, hříchem, nedostatečnou vírou, jako my - přece, právě na nich se podivuhodným způsobem zrcadlila Boží moc a sláva. „**Neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové**“, říká Kristus. Proč? Protože tím pravým zrcadlem Boží slávy na nás není náš úspěch, stejně tak jako náš neúspěch není jejím popřením. „**Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.**“

Tato Ježíšova slova jsou radostným poselstvím **křesťanům** všech dob. Naše jména jsou zapsána v nebesích. Nejen tedy ve státních matrikách, statistických a jiných úřadech, odkud budou svým časem, tak jako tak, stejně vyřazena. Ze všech těchto lidských záznamů naše jména dříve nebo později prostě zmizí.

Ježíš však říká: „**Jména mých učedníků jsou zapsána v nebesích.**“ Patříme-li k jeho lidem, k jeho učedníkům, pak smíme žít již dnes dobrou a jistou nadějí, že mezi těmito jmény nechybí ani jméno naše. Bůh, náš Pán, na nás nezapomíná. Nezapomínejme my na něj! Jsme v jeho ruce. V ruce Boha Otce, Vítěze a Pána. Do naší pozemské časnosti tak mohutně zaznívá příslib věčnosti. Může tomu tak být proto, protože díky oběti Ježíše Krista se nám cesta k bráně Boží věčnosti - do které smí vstupovat každý - otevírá. Otevírá se před každým, kdo se kdy na cestu za Ježíšem vydal a vytrval na ní. A i kdyby se jeho život skládal spíše z neúspěchů a proher, a vynakládané úsilí se mýjelo účinkem, nepotřebuje si zoufat. Pán života a smrti dobře „**v nebesích**“ zaznamenává i jména těch nejmenších. Vždyť: „**Každý kdo věří v Syna Božího, má život věčný**“ (1.Jan 5,10).

Amen.